

Poznań, 29 listopada 2021 r.

WOJEWODA WIELKOPOLSKI

IR-III.7821.3.2021.4

DECYZJA

Na podstawie art. 104 w związku z art. 156, art. 157 i art. 158 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 ze zm.), zwanej dalej *k.p.a.*, oraz art. 11c, art. 11g ust. 1 pkt 1 i art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1363 ze zm.), zwanej dalej *ustawą*, po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie - zwane dalej *wnioskodawcą*, o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Starosty Leszczyńskiego nr 3/D/2019 z dnia 7.03.2019 r. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej obejmującej rozbudowę dróg powiatowych nr 4782P Osieczna-Świerczyna, nr 4783P Ziemnice-Świerczyna oraz 4790P Boniewo-Grodzisko o budowę ścieżek rowerowych w ramach zadania inwestycyjnego pn. „Budowa na terenie Gminy Osieczna dróg dla rowerów w ramach zadania ograniczenia niskiej emisji na terenie Aglomeracji Leszczyńskiej”, sprostowanej postanowieniem z dnia 7.06.2019 r. (znak: AB.6740.5.2.2019) i zmienionej decyzją z dnia 27.01.2020r. (znak: AB.6740.5.3.2019) - zwanej dalej *decyzją*:

I. Odmawiam stwierdzenia nieważności *decyzji*.

II. Stwierdzam wydanie *decyzji* z naruszeniem prawa w zakresie działki o nr. ewid. 633; obręb 0012 Świerczyna; jedn. ewid. 301303_5, Osieczna - obszar wiejski; gm. Osieczna.

Uzasadnienie

Dnia 16.03.2021 r. *wnioskodawca* złożył do Wojewody Wielkopolskiego wniosek o stwierdzenie nieważności *decyzji*.

Zgodnie z art. 157 § 1 *k.p.a.*, w związku z art. 11c i art. 11g ust. 1 pkt 1 *ustawy*, właściwym organem wyższego stopnia w przedmiotowej sprawie jest Wojewoda Wielkopolski. W związku z powyższym Starosta Leszczyński pismem z dnia 14.04.2021 r. (data wpływu: 16.04.2021 r.; znak: AB.6740.5.2.2019) przekazał Wojewodzie Wielkopolskiemu przedmiotowy wniosek do załatwienia wraz z aktami sprawy.

Ostatecznie po wezwaniu przez Wojewodę Wielkopolskiego (pismem z dnia 23.03.2021 r.) *wnioskodawca* w piśmie z dnia 25.03.2021 r. (data wpływu: 30.03.2021 r.) jednoznacznie sprecyzował zakres żądania zawarty w piśmie z dnia 16.03.2021 r., jako wniosek o stwierdzenie nieważności *decyzji*. *Wnioskodawca* wskazywał, że *decyzja* została wydana z naruszeniem art. 156 § 1 pkt 2 *k.p.a.*, co oznacza, że została ona wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. *Wnioskodawca* podkreślił, iż pozbawienie go udziału w postępowaniu należy uznać za rażące naruszenie prawa.

Następnie pismem z dnia 24.05.2021 r. Wojewoda zwrócił się do Burmistrza Gminy Osieczna, jako pełnomocnika zarządcy drogi, z prośbą o udzielenie informacji, czy na podstawie *decyzji* rozpoczęto budowę drogi.

Burmistrz Gminy Osieczna udzielił odpowiedzi pismem z dnia 21.06.2021 r. informując o rozpoczęciu budowy i przekazał kopię potwierdzającej ten fakt strony z dziennika budowy.

Pismem z dnia 5.10.2021 r. Wojewoda Wielkopolski zawiadomił Starostę Leszczyńskiego, *wnioskodawcę* oraz Zarząd Powiatu Leszczyńskiego - o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności *decyzji*. Pozostałe strony organ zawiadomił w drodze obwieszczenia, które zostało umieszczone na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Starostwa Powiatowego w Lesznie i Urzędu Gminy Osieczna w terminie od dnia 6.10.2021 r. do dnia 21.10.2021 r. oraz na tablicy ogłoszeń i w BIP Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu od dnia 6.10.2021 r. do dnia 21.10.2021 r.

Jednocześnie organ, działając na podstawie art. 36 *k.p.a.*, poinformował o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał kolejno nowe terminy jej załatwienia odpowiednio do dnia 18.06.2021 r., 13.08.2021 r., 13.09.2021 r., 31.10.2021 r. oraz 30.11.2021 r.

W celu wyjaśnienia powstałych w toku postępowania wątpliwości Wojewoda zwrócił się do *wnioskodawcy* pismem z dnia 26.10.2021 r. o przedstawienie dokumentu potwierdzającego, że działka o nr. ewid. 633, obręb Świerczyna, stanowi grunt pokryty śródlądowymi wodami płynącymi.

W odpowiedzi *wnioskodawca* pismem z dnia 29.10.2021 r. (data wpływu: 4.11.2021 r.) potwierdził, że działka nr 633, obręb Świerczyna, jest pokryta śródlądowymi wodami płynącymi, a dodatkowo przedstawił protokół z dnia 21.05.2021 r. o przekazaniu przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego m.in. przedmiotowej działki na rzecz *wnioskodawcy*.

Do dnia wydania niniejszej decyzji strony postępowania nie skorzystały z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i składania ewentualnych uwag.

Na podstawie całości akt zgromadzonych w sprawie ustalono, co następuje.

Decyzją, wydaną na podstawie art. 104 *k.p.a.* oraz art. 11a ust. 1, art. 11f ust. 1 i 2, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 1 *ustawy*, udzielono Burmistrzowi Gminy Osieczna, działającemu w imieniu Zarządu Powiatu Leszczyńskiego, zezwolenia na realizację inwestycji drogowej obejmującej rozbudowę dróg powiatowych nr 4782P Osieczna-Świerczyna, nr 4783P Ziemnice-Świerczyna oraz nr 4790P Boniewo-Grodzisko o budowę ścieżek rowerowych w ramach zadania inwestycyjnego pn. „Budowa na terenie Gminy Osieczna dróg dla rowerów w ramach zadania ograniczenia niskiej emisji na terenie Aglomeracji Leszczyńskiej”. Decyzja stała się ostateczna z dniem 8 maja 2019 r.

Organ zważył, co następuje.

I.

Zgodnie z art. 156 § 1 *k.p.a.* organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną sprawą ostateczną,
- została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie,
- była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest postępowaniem szczególnym, ponieważ jego przedmiotem jest ustalenie, czy na podstawie

ściśle określonych przesłanek - wbrew wyrażonej w art. 16 § 1 *k.p.a.* - zasadzie trwałości decyzji administracyjnych, można takie rozstrzygnięcie wzruszyć. Stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest wyjątkiem od zasady stabilności decyzji i dlatego też może mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy zachodzi któraś z okoliczności wymienionych w art. 156 § 1 *k.p.a.* Jak wskazuje sądownictwo administracyjne, stwierdzenie nieważności ostatecznych decyzji administracyjnych, stanowiące wyjątek od zasady stabilności decyzji, wymaga bezspornego ustalenia, że uchylona decyzja jest dotknięta jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7.07.1983 r., sygn. akt II SA 581/83).

W postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji ocenia się wyłącznie legalność wydanego rozstrzygnięcia na gruncie obowiązujących w dacie jego wydawania przepisów. W postępowaniu tym nie dokonuje się - jak w postępowaniu zwykłym - oceny przysługujących stronie uprawnień lub ciążących na niej zobowiązań, a jedynie ocenia się legalność decyzji wydanej w postępowaniu zwykłym. Ocena dokonywana przez organ administracji dotyczy wyłącznie zbadania, czy kwestionowana decyzja została dotknięta jedną z wad, określonych w cytowanym wyżej art. 156 § 1 *k.p.a.* Przedstawione stanowisko znajduje oparcie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, np. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24.04.2015 r. (sygn. akt I SA/Wa 106/15) oraz w wyroku NSA z dnia 22.01.2015 r. (sygn. akt I OSK 1021/13).

Przesłanką stwierdzenia nieważności jest m.in. wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Do decyzji wydanych bez podstawy prawnej NSA w swoim orzecznictwie zalicza decyzje:

- wykraczające poza sferę stosunków administracyjnoprawnych;
- wydane na podstawie przepisów prawnych pozaustawowych;
- wydane w sprawach, w których stan prawny jest kształtowany z mocy samego prawa, co wyklucza możliwość działania administracji w formie decyzji;
- wydane w sprawach, w których z mocy przepisów prawa materialnego czynności powinny być dokonane w formie innej niż decyzja;
- wydane na podstawie przepisów prawa materialnego regulujących stany faktyczne oczywiście odmienne od stanów faktycznych sprawy rozstrzyganej taką decyzją, a więc wydane na podstawie przepisów, które nie mogą mieć zastosowania w danej sprawie.

Natomiast w odniesieniu do rażącego naruszenia prawa przyjmuje się, iż zachodzi w przypadku naruszenia przepisu niepozostawiającego wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia. Rażące naruszenie prawa jest więc oczywiste, wyraźne, bezsporne. Można zatem mówić o nim tylko wówczas, gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność. Oczywiście naruszenie prawa ma miejsce w szczególności wówczas, gdy decyzja została wydana wbrew zakazom lub nakazom ustanowionym w przepisie, a także wtedy, gdy wbrew przesłankom przepisu nadano prawa lub nałożono obowiązki lub też odmówiono ich nadania (nałożenia) (zob. K. Glibowski [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz., pod red. R. Hausera i M. Wierzbowskiego, Warszawa, Wydawnictwo C.H. Beck, 2014, str. 660). NSA przyjmuje, że termin "rażące naruszenie prawa" należy rozumieć jako oczywistą sprzeczność pomiędzy treścią przepisu prawa, a rozstrzygnięciem objętym decyzją. Pogląd ten wynika z gramatycznej i językowej wykładni tego pojęcia, z uwzględnieniem, iż według Słownika Języka Polskiego (Słownik języka polskiego, red. M. Szymczak, Warszawa 1993, t. III, s. 24) "rażący" to dający się łatwo stwierdzić, wyraźny, oczywisty, niewątpliwy, bezsporny, bardzo duży. Rażące naruszenie prawa występuje, „kiedy jest oczywistym naruszeniem prawa i kiedy wywołuje skutki społeczne, których nie można zaakceptować z punktu widzenia praworządności, a dobrami szczególnie chronionymi powinno być ludzkie życie, zdrowie oraz mienie.” (wyrok WSA

w Warszawie z dnia 29.11.2013 r., sygn. akt VII SA/Wa 1802/13). Z rażącym naruszeniem prawa mamy do czynienia wówczas, gdy spełnione zostaną łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności: gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządnego państwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.04.1994 r., sygn. akt III ARN 13/94, Orzecznictwo Sądu Naczelnego z 1994 r. Nr 3, poz. 36; wyrok NSA z dnia 18.07.1994 r., sygn. akt V SA 535/94, CBOSA).

Postępowanie o stwierdzenie nieważności może być wszczęte na wniosek lub z urzędu. W przypadku postępowania toczącego się z wniosku - jak niniejsze - granice tego postępowania wyznacza podanie (wniosek). Judykatura administracyjna jest zgodna co do tego, iż badanie legalności określonej decyzji administracyjnej ograniczać się może do części danego aktu administracyjnego, gdyż jest to „(...) nie tylko dopuszczalne lecz - jako zgodne z zasadami ogólnymi kodeksu postępowania administracyjnego - powinno być regułą działania organów nadzoru” (NSA w Warszawie w wyroku z dnia 21.01.1988 r., sygn. akt IV SA 859/87, CBOSA). W przypadku postępowania o stwierdzenie nieważności na wniosek granice takiego postępowania wyznacza strona, tj. określa ona stwierdzenia nieważności jakiej części danej decyzji się domaga.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 w związku z art. 11c *ustawy* nie stwierdza się nieważności ostatecznej decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, jeżeli wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji został złożony po upływie 60 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a inwestor rozpoczął budowę drogi. Powyższe prowadzi do wniosku, że gdy kumulatywnie zachodzą wskazane przesłanki (złożenie wniosku po upływie wskazanego w przepisie terminu oraz rozpoczęcie budowy drogi), organ oraz sąd administracyjny nie mogą stwierdzić nieważności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Natomiast zgodnie z dyspozycją art. 11c *ustawy* do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stosuje się przepisy *k.p.a.* z zastrzeżeniem przepisów niniejszej *ustawy*.

Ze względu na szczególne unormowanie art. 31 ust. 1 *ustawy* i fakt, że *decyzja* uzyskała walor ostateczności dnia 8.05.2019 r., a w terminie 60 dni od daty uzyskania tego waloru nie złożono wniosku o stwierdzenie jej nieważności - organ nie może stwierdzić jej nieważności, lecz jedynie ograniczyć się do stwierdzenia wydania jej z naruszeniem prawa w przypadku spełnienia przesłanek określonych w art. 156 *k.p.a.* (art. 31 ust. 2 *ustawy* w brzmieniu wprowadzonym nowelizacją od dnia 13 maja 2021 r. [Dz.U. z 2021 r. poz.784 ze zm.] w zw.z art. 158 § 2 *k.p.a.*), jeśli tylko inwestor rozpoczął budowę drogi. W przedmiotowej sprawie wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji został złożony przez *wnioskodawcę* dnia 16.03.2021 r., czyli po upływie więcej niż 60 dni po tym jak decyzja stała się ostateczna a inwestor rozpoczął budowę.

II.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy i odnosząc się do zarzutów dotyczących kwestionowanej decyzji należy wyjaśnić, co następuje.

Po analizie przedstawionej dokumentacji należy stwierdzić, że działka o nr. ewid. 633, obręb Świerczyna, pokryta jest śródlądową wodą płynącą pn. Dopływ spod Świerczyny. W pkt. V. *decyzji* Starosta Leszczyński zatwierdził podział działki o nr. ewid. 633, obręb

Świerczyna, na działki 633/1 i 633/2, z czego działka o nr. ewid. 633/1 objęta została liniami rozgraniczającymi teren, a zgodnie z pkt. VI. przejęta została z mocy prawa na rzecz Powiatu Leszczyńskiego.

Starosta Leszczyński podejmując rozstrzygnięcie w sprawie miał wiedzę, iż planowana budowa będzie kolidować z ciekim naturalnym, będącym we władaniu *wnioskodawcy*, co wynika jednoznacznie z pisma Rejonowy Związek Spółek Wodnych w Lesznie z dnia 15.01.2019 r. (RZSW/U/1/16/18/2019) skierowanego do Burmistrza Gminy Osieczna (akta sprawy Starosty Leszczyńskiego - strona 59). Organ miał więc pełną świadomość, że na terenie działki nr 633, obręb Świerczyna, znajdują się wody płynące śródlądowe, ale nie podjął żadnych działań, aby wyjaśnić stan faktyczny i prawny nieruchomości. W ten sposób organ wydając *decyzję* naruszył przepis art. 211 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji: Dz.U. z 2018 r. poz. 2268 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2021 r. poz. 624 ze zm.) - zwanej dalej *Prawem wodnym*, który stanowi, iż śródlądowe wody płynące będące wodami publicznymi nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie. Stosownie natomiast do art. 212 ust. 1 pkt 1 *Prawa wodnego* prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa wykonują Wody Polskie – w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych.

Konsekwencją braku ustalenia przez organ stanu faktycznego i prawnego jest również rażąco naruszenie art. 20a *ustawy*, który stanowi, iż w przypadku gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez tereny wód płynących bądź tereny linii kolejowej, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji. W drodze porozumienia ustala się sposób, tj. zakres, warunki i termin zajęcia tego terenu. Zatem w przypadku terenu pokrytego śródlądowymi wodami płynącymi, tj. spornej działki ewidencyjnej, mając na uwadze powyższą wykładnię przepisów *Prawa wodnego* oraz normę zawartą w art. 20a *ustawy*, niedopuszczalnym było objęcie go liniami rozgraniczającymi teren i w konsekwencji dokonanie podziału ww. działki, a w następstwie przejęcie jej części pod realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Uregulowanie z art. 20a *ustawy* jest celowym działaniem ustawodawcy dotyczącym wszystkich przypadków, w których inwestycja drogowa wymaga przejścia przez teren wód płynących. W innej sytuacji art. 20a *ustawy* byłby w istocie "martwym przepisem", gdyż to od subiektywnego uznania inwestora zależałoby, kiedy dokona podziału działek stanowiących teren wód płynących, a kiedy wystarczające będzie objęcie całego ich terenu dyspozycją art. 20a *ustawy* (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15.01.2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15).

Na marginesie należy zaznaczyć, że *wnioskodawca* posiadał wiedzę o planowanej inwestycji, gdyż sporządził opinię na podstawie art. 11d ust. 1 pkt 8 lit. d *ustawy* w przedmiotowej sprawie - pismo z dnia 31.10.2018 r. (PO.RPP.430.161.2018 HŁ), które było skierowane do Urzędu Miasta i Gminy w Osiecznej (akta sprawy Starosty Leszczyńskiego - strona 98).

Odnosząc się do zarzutów wniesionych przez *wnioskodawcę* dotyczących braku możliwości uczestnictwa w postępowaniu, należy wyjaśnić, co następuje:

Przepis szczególny, jakim jest *ustawa*, określa sposób zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej (art. 11d ust. 5, 6, 7, 8) oraz o wydaniu decyzji (art. 11f ust. 3, 4, 5). Zgodnie z przepisami *ustawy*, zawiadomienia doręcza się właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji na adres wskazany w katastrze nieruchomości.

Należy w tym miejscu zauważyć, że właściciel nieruchomości został powiadomiony prawidłowo, tzn. zgodnie z zapisami widniejącymi w ewidencji gruntów i budynków, które jak sam *wnioskodawca* przyznał w piśmie z dnia 29.10.2021 r.

(PO.RUM.2313.57m.2020.NM.JK) są błędne i wymagają zmiany, co jednak zdaniem Wojewody Wielkopolskiego nie miało wpływu na uznanie, że w tym zakresie nie nastąpiło naruszenie prawa.

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury *ustawa* nie nakłada na organy orzekające w postępowaniu udzielającym zezwolenia na realizację inwestycji obowiązku ustalania adresów właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji, jeżeli nie zostały one ujawnione w katastrze (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9.10.2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 882/12 oraz z dnia 10.10.2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 1145/12). Co więcej, przepisy *ustawy* nie obligują organu administracji publicznej do kwestionowania zapisów istniejących w ewidencji gruntów i budynków w zakresie ich zgodności ze stanem faktycznym. Skoro bowiem ustawodawca wprowadza szczególny tryb odnośnie ustalania właścicieli, to postępowanie zgodnie z tym trybem należy uznać za legalne. Zatem, co do zasady, indywidualne zawiadomienie właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych projektowaną inwestycją drogową wysyłane jest na adres znajdujący się w ewidencji gruntów i budynków, niezależnie od aktualności danych w nim zawartych.

Reasumując należy stwierdzić, że strony postępowania, których adresy nie widnieją w katastrze nieruchomości, byli powiadamiani - podobnie jak pozostałe strony postępowania - w drodze obwieszczeń.

Natomiast pozostałe strony zawiadamia się w drodze obwieszczeń, umieszczanych odpowiednio w starostwie powiatowym, a także w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych - Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów i w prasie lokalnej. Taka rozbudowana procedura ma na celu umożliwienie dostępu do informacji wszystkim zainteresowanym podmiotom, a wypełnieniem dyspozycji art. 11d ust. 5 *ustawy* jest spełnienie łącznie wszystkich trzech elementów, t.j.: zamieszczenie obwieszczenia na tablicy informacyjnej, w Biuletynie Informacji Publicznej i prasie lokalnej. W niniejszej sprawie brak jest dowodów potwierdzających spełnienie tego obowiązku, a nie zamieszczenie treści obwieszczenia w BIP należy uznać za rażące naruszenie obowiązujących przepisów. Należy podkreślić, iż ze względu na powszechność komunikowania się obywateli z organami za pomocą komunikacji elektronicznej, naruszono cel regulacji, którym niezaprzeczalnie jest umożliwienie stronom czynnego udziału w toczącym się postępowaniu. Stanowisko to zostało wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21.01.2019 r. (sygn. akt II SA/Bk 792/18).

Reasumując, należy uznać, że Starosta Leszczyński rażąco naruszył obowiązujące przepisy i nie zapewnił *wnioskodawcy* udziału w toczącym się postępowaniu.

Na marginesie, należy zaznaczyć, że zgodnie z dyspozycją art. 145 § 1 pkt 4 *k.p.a.* jedną z przesłanek wznowienia postępowania jest sytuacja, gdy strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Procedura wznowieniowa daje więc możliwość ewentualnej ponownej weryfikacji prawidłowości wydanej decyzji.

Mając powyższe na względzie organ orzekł, jak w osnowie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy stronie prawo odwołania do Ministra Rozwoju i Technologii za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego, w terminie 14 dni liczonym od daty doręczenia decyzji lub zawiadomienia pozostałych stron o jego wydaniu. Zgodnie z art. 11f ust. 7 *ustawy* i art. 49 *k.p.a.* zawiadomienie stron postępowania uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie odpowiednio

w Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu, a także w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi oraz w urzędowych publikatorach teleinformatycznych - Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu i brak jest możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Jeżeli niniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające także wówczas, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

z up. Wojewody Wielkopolskiego

Marcin Karpiński

Zastępca Dyrektora

Wydziału Infrastruktury i Rolnictwa

Dokument podpisany kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Otrzymują:

- 1) Starosta Leszczyński (ePUAP),
- 2) Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (ePUAP),
- 3) Zarząd Powiatu Leszczyńskiego (ePUAP),
- 4) a/a.

Sprawę prowadzi:

r. pr. Joanna Woźna, tel. 61-854-11-95